

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

26 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
TIMOFTI Vladimir
MORARU Petru

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015, în cauza penală privindu-i pe

GROZA Alexandr Alexandr, născut la 19 iunie 1975, originar din r-nul Anenii Noi și domiciliat în mun. Chișinău, str. Albișoara, 84/4, ap. 23;

GROZA Alexandr Foma, născut la 08 septembrie 1953, originar din or. Tiraspol și domiciliat în mun. Chișinău, str. Albișoara, 84/4, ap. 23.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.06.2012 – 15.12.2014;

Instanța de apel: 11.03.2015 – 24.06.2015;

Instanța de recurs: 18.11.2015 – 26.01.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 15 decembrie 2014, Groza Alexandr Alexandr, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, a fost achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Groza Alexandr Alexandr și Groza Alexandr Foma, învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, au fost achitați pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

De asemenea, a fost încetat procesul penal în privința lui Groza Alexandr Alexandr, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 310 alin. (1) și art. 361 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

2. Prin rechizitoriu, Groza Al. Al. a fost învinuit de organul de urmărire penală de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b), 310 alin. (1) și 314 alin. (1) Cod penal, precum că el, intenționat a săvârșit infracțiunile de confecționare, deținere și folosire a documentelor oficiale false, falsificarea probelor în procesul civil și constrângerea martorului de a face declarații mincinoase, precum și de a se eschiva de la aceste obligații, în următoarele circumstanțe.

La 20 martie 2008 Groza Al. Al., împreună și prin înțelegere prealabilă cu persoane nestabilite de organul de urmărire penală, acționând cu intenție directă, urmărind scopul confecționării, deținerii și folosirii documentelor oficiale false în circumstanțe necunoscute, a întocmit un contract fictiv de împrumut între directorul S.R.L. „Cupole de Aur”, Burnusus N. și persoana fizică Groza Al. Al., precum că ultimul a acordat un împrumut bănesc în sumă de 515 000 lei pentru achitarea primei rate companiei de leasing pentru procurarea automobilului de model „Lexus LS 460 Lh”, în care a contrafăcut semnătura directorului S.R.L. „Cupole de Aur”, Burnusus N, iar contractul menționat îi oferea dreptul de creditor al agentului economic S.R.L. „Cupole de Aur” estimat la valoarea de 515 000 lei.

Conform raportului de expertiză nr. 2144/2145 din 18.08.2010 semnătura de la rubrica „*Заемщик*” din contractul de împrumut („*Договор займа*”), datat cu 20.03.2008, nu a fost executată de către Burnusus N. Această semnătură a fost executată de către o altă persoană prin procedeul copierii în transparentă. Groza Al. Al. a deținut contractul de împrumut falsificat datat cu 20.03.2008 până la 25.05.2010, când în cadrul percheziției la domiciliul său din mun. Chișinău str. Albișoara 84/4, ap. 23, acesta a fost ridicat de către organul de urmărire penală.

Tot el, la 17 aprilie 2008, împreună și prin înțelegere prealabilă cu persoane nestabilite de organul de urmărire penală, a întocmit un contract fictiv de împrumut între directorul SRL „Cupole de Aur”, Burnusus N. și persoana fizică Groza Al. Al., precum că ultimul a acordat un împrumut bănesc în sumă de 1 500 000 lei pe un termen de 6 luni, dar rambursarea acestei sume să nu fie mai târziu de data de 17.10.2008, în care a contrafăcut semnătura directorului S.R.L. „Cupole de Aur”, Burnusus N. Contractul menționat îi oferea dreptul de creditor al agentului economic SRL „Cupole de Aur” estimat la valoarea de 1 500 000 lei.

Conform raportului de expertiză nr. 2144/2145 din 18.08.2010 semnătura de la rubrica „*Заемщик*” din contractul de împrumut („*Договор займа „беспроцентного*”) nr. 01/17-04, datat cu 17.04.2008, nu a fost executată de către Burnusus N. Această semnătură a fost executată de către o altă persoană (persoane) prin procedeul imitației libere.

La 20 august 2009 Groza Al. Al. a înaintat, în calitate de reclamant, la Judecătoria Buiucani mun. Chișinău o acțiune civilă prin care a solicitat încasarea din contul S.R.L. „Cupole de Aur” în favoarea sa a datoriei în mărime de 1 594 400 lei și penalități în mărime de 573 998 lei, bazându-și pretențiile sale pe contractul de împrumut nr. 01/17-04 datat cu 17.04.2008, care era intenționat falsificat de el și alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală în circumstanțe necunoscute, anexând la acțiunea civilă copia contractului menționat.

După care, Groza Al. Al., în scopul prezentării ulterioare în instanța de judecată, a deținut contractul de împrumut falsificat nr. 01/07-04 datat cu 17.04.2008 până la 25.05.2010, când în

cadrul percheziției la domiciliul său din mun. Chișinău str. Albișoara, 84/4, ap. 23, acesta a fost ridicat de către organul de urmărire penală.

Tot Groza Al. Al. a fost învinuit de organul de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, precum că el în luna august 2010, prin intermediul legăturii telefonice, în timpul discuției cu cet. Burnusus N., l-a constrâns pe ultimul, de a se eschiva să facă declarații în calitate de martor în cauza penală nr. 2010990111, amenințându-l cu divulgarea de date compromițătoare precum că Burnusus N. i-ar fi realizat armament și muniții și el dispune de material video și audio despre acest fapt. La 25.08.2010, în jurul orei 13:00, aflându-se la terasa localului de agrement din preajma teatrului „Licurici” situat în mun. Chișinău str. 31 august 1989, l-a constrâns pe cet. Burnusus N., să-și schimbe declarațiile date în calitate de martor în cadrul cauzei penale nr. 2010990111 și să facă declarații mincinoase organului de urmărire penală, precum că el ar fi semnat contractul de împrumut între directorul SRL „Cupolele de Aur” și cet. Groza Al. Al. din 20 martie 2008 și contractul nr. 01/17-04 din 17 aprilie 2008, însă a uitat, amenințându-l cu divulgarea de date compromițătoare precum că Burnusus N. i-ar fi realizat lui Groza Al. Al. armament și muniții.

Groza Al. F. a fost învinuit de organul de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, precum că el, în coparticipare cu Groza Al. Al. a săvârșit infracțiunea de evaziunea fiscală a întreprinderilor, care a condus la neachitarea impozitelor în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe.

Groza Al. F., activând în temeiul procesului-verbal al adunării generale a asociaților din 07.07.2008 unic fondator și administrator al SRL „Alexplast-Grup” (denumirea anterioară SRL „Stilplast-FGF”), cod fiscal 1007600068257, cu sediul juridic în mun. Chișinău, str. Muncești nr. 43, având în virtutea funcției deținute obligațiuni în vederea organizării și asigurării ținerii evidenței contabile, întocmirii și prezentării oportune, complete și corecte a documentelor primare și a registrelor contabile, întocmirii și prezentării organului fiscal a dărilor de seamă fiscale, asigurării integrității documentelor de evidență contabilă în conformitate cu cerințele legislației, efectuării decontărilor bănești în numerar cu utilizarea mașinilor de casă și de control cu memorie fiscală, prezentării informației veridice despre veniturile rezultate din activitatea de întreprinzător, dar și achitarea în termen și integrală a sumelor calculate ale impozitelor și taxelor, asigurând exactitatea și veridicitatea dărilor de seamă fiscale prezentate, acționând în interes material pentru diminuarea plăților ce urmau a fi achitate în bugetul public național, în complicitate cu fiul său Groza Al. Al., împreună cu care administrau de facto SRL „Alexplast-Grup”, în perioada anilor 2009 - 2010 au organizat și săvârșit acțiuni de evaziune fiscală în proporții deosebit de mari.

Groza Al. F. în coparticipare cu Groza Al. Al. fiind proprietarii de facto ai SRL „Alexplast-Grup”, participând în egală măsură la administrarea și adoptarea deciziilor în cadrul acesteia, în perioada de referință, paralel activității legale de ducere a evidenței contabile, raportării financiare și fiscale, au organizat neprezentarea pentru înregistrarea în contabilitate a unei părți a cererilor de comenzi, contractelor, actelor de îndeplinire a lucrărilor pentru persoane fizice, dar și a mijloacelor financiare încasate pentru producerea, livrarea și instalarea

elementelor de profil din aluminiu și policlorură de vinii în valoare totală de 2549004,37 lei, fără întocmirea documentelor primare, financiare sau fiscale prevăzute de legislație, asigurând acumularea acestora doar pentru evidență proprie.

În baza datelor și documentelor incomplete, contabilitatea SRL „Alexplast-Grup” a pregătit dările de seamă financiare și fiscale, cu date eronate cu privire la veniturile și cheltuielile reale ale întreprinderii, în baza cărora erau calculate contribuțiile la bugetul public național, documente care erau semnate drept veridice în unele cazuri de către Groza Al. F., în altele de Groza Al. Al. și prezentate organelor fiscale ale Republicii Moldova. În dările de seamă ale SRL „Alexplast-Grup” privind taxa pe valoarea adăugată pentru lunile iulie-decembrie 2009, contrar prevederilor art. 94-95, 101-102 ale Codului Fiscal, au fost denaturate datele privind livrările de mărfuri și servicii, prin micșorarea venitului real provenit din livrări cu suma de 2 549 004,37 lei, fiind diminuată taxa pe valoare adăugată ce urma a fi calculată și achitată în bugetul public național cu suma de 424834 lei, adică în proporții deosebit de mari.

De asemenea, Groza Al. Al. a fost învinuit de organul de urmărire penală în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, precum că el în coparticipare cu Groza Al. F. a săvârșit infracțiunea de evaziunea fiscală a întreprinderilor, care a condus la neachitarea impozitelor în proporții deosebit de mari, în următoarele circumstanțe.

Groza Al. Al. în coparticipare cu Groza Al. F., unic fondator și administrator al SRL „Alexplast-Grup” (denumirea anterioară SRL „Stilplast-FGF”), cod fiscal 1007600068257 cu sediul juridic în mun. Chișinău, str. Muncești nr. 43, fiind proprietarii de facto ai SRL „Alexplast-Grup”, participând în egală măsură la administrarea și adoptarea deciziilor în cadrul acesteia, în perioada anilor 2009-2010, paralel activității legale de ducere a evidenței contabile, raportării financiare și fiscale, au organizat neprezentarea pentru înregistrarea în contabilitate a unei părți a cererilor de comenzi, contractelor, actelor de îndeplinire a lucrărilor pentru persoane fizice, dar și a mijloacelor financiare încasate pentru producerea, livrarea și instalarea elementelor de profil din aluminiu și policlorură de vinii în valoare totală de 2 549 004,37 lei, fără întocmirea documentelor primare, financiare sau fiscale prevăzute de legislație, asigurând acumularea acestora doar pentru evidență proprie.

În baza datelor și documentelor incomplete, contabilitatea SRL „Alexplast- Grup” a pregătit dările de seamă financiare și fiscale, cu date eronate cu privire la veniturile și cheltuielile reale ale întreprinderii, în baza cărora erau calculate contribuțiile la bugetul public național, documente care erau semnate drept veridice în unele cazuri de către Groza Al. Al., în altele de Groza Al. F. și prezentate organelor fiscale ale Republicii Moldova. În dările de seamă ale SRL „Alexplast-Grup” privind taxa pe valoarea adăugată pentru lunile iulie-decembrie 2009, contrar prevederilor art. 94-95, 101-102 ale Codului Fiscal, au fost denaturate datele privind livrările de mărfuri și servicii, prin micșorarea venitului real provenit din livrări cu suma de 2 549 004,37 lei, fiind diminuată taxa pe valoare adăugată ce urma a fi calculată și achitată în bugetul public național cu suma de 424.834 lei, adică în proporții deosebit de mari.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procurorii M. Sușîțcaia și Bobrov Vl.

3.1. Procurorul M. Sușițaia a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței în partea achitării lui Groza Al. Al. și Groza Al. F. pentru comiterea infracțiunii prevăzute de 42, 244 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care ultimii să fie recunoscuți culpabili de comiterea infracțiunii nominalizate, cu dispunerea condamnării lor la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 5000 unități convenționale pentru fiecare și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare și conducere pe un termen de 4 ani.

În argumentarea apelului s-a invocat că:

- sentința este ilegală sub aspectul calificării acțiunilor inculpaților și aprecierii pârtoare a probelor;

- sentința de achitare, reieșind din prevederile pct. 37 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova „Privind sentința judecătorească” nr. 5 din 19.06.2006, poate fi adoptată, doar în cazul în care faptele incriminate inculpatului nu au avut loc ori când consecințele indicate în învinuire s-au produs în urma acțiunilor persoanei căreia i s-a pricinuit dauna sau indiferent de voința cuiva;

- instanța de fond a ajuns la concluzia lipsei elementelor componente de infracțiune și nu a faptului infracțiunii, deoarece în partea descriptivă a sentinței analizează elementele componente de infracțiune, reținând în final doar vinovăția persoanelor, care ca element nu a fost demonstrată, astfel, în partea ce ține de latura subiectivă - a invocat lipsa vinovăției sub formă de intenție directă - important fiind scopul de cupiditate;

- în sentință se reține o evidentă contrazicere la analiza temeiurilor legale care determină poziția instanței în partea ce ține de răspunderea penală, care apare numai pe baza faptei persoanei, faptă ce conține semnele componente de infracțiunii;

- conform sentinței argumentările prezentate indică direct la existența faptei, în corespundere cu dispoziția art. 51 alin. (1) din Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componenta infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Or, ca urmare, fapte infracționale sunt acelea care întrunesc condițiile prevăzute în art. 14 Cod penal, adică acțiuni (inacțiuni) prejudiciabile, prevăzute de legea penală, săvârșite cu vinovăție și pasibile de pedeapsă penală;

- instanța a dispus prin sentință excluderea probelor acuzării prin prisma prevederilor art. 93-94 din Codul de procedură penală fără a enunța temeinicia deciziei sale, or a face referință la inadmisibilitatea acestora, limitându-se la simplul enunț precum că acesta nu indică direct la comiterea infracțiunii de către inculpați, nu este admisibil;

- concluziile instanței la capitolul temeinicia și legalitatea acțiunilor organului de urmărire penală și a procurorului sunt abuzive dat fiind faptul că în limitele procesului penal, părțile au recurs la exercițiul legal de contestare a actelor procedurale și acțiunilor procesuale, iar invocarea unei presupuse obligativități de a acționa într-un fel sau altul ar reprezenta o imixtiune în activitatea organelor de urmărire penală și a procurorului;

- instanța a exclus drept probă revizia tematică din 15.02.2012 realizată de CCCEC, făcând referință la o Hotărâre despre aprobarea Regulamentului cu privire la efectuarea reviziilor economico-financiare nr. 253 din 10.03.2003, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr.

868 din 19.11.2012, însă nu indică care exact prevedere legală nu s-a respectat, făcând concluzii declarative și neîntemeiate;

– conform Raportului de expertiză contabilă judiciară nr. 1655 din 03.10.2014, CNEJ indică nu la inexistența faptului de evaziune fiscală (după cum interpretează instanța de judecată), ci la imposibilitatea de constatare a unor date factice, din motiv că expertului nu i-au fost prezentate suficiente acte, or o mare parte a acestora fiind nimicite drept urmare a unui *force-major* la sediul agentului economic însă, cu toate acestea instanța a conchis precum că, nu există în genere careva probe în sensul acuzării înaintate;

– instanța de fond a dat apreciere necuvenită argumentelor inculpatului în vederea excluderii răspunderii penale și a neglijat faptul că probele prezentate de apărare nu contribuie la stabilirea stării de fapt datorită necoroborării lor cu faptele și împrejurările ce rezultă din ansamblul de probe existente în cauză. Mai mult, argumentele inculpatului se combat prin șirul de probe cercetate și verificate în cadrul cercetării judecătorești, iar aprecierea critică a declarațiilor martorilor este una irelevantă or, aceștia au depus declarații sub jurământ și avertizare de răspundere penală.

3.2. Potrivit apelului depus de procurorul în Procuratura Generală, Bobrov Vl., s-a solicitat casarea sentinței privind achitarea lui Groza Al. Al. în baza art. 314 alin. (1) din Codul penal și încetarea procesului penal de învinuire a lui Groza Al. Al. în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care:

- a-l recunoaște vinovat pe Groza Al. Al. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis;

- a-l recunoaște vinovat pe Groza Al. Al. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal și a-i stabili o pedeapsă sub formă de 1 an închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semi-închis;

- conform art. 84 Cod penal pentru cumul de infracțiuni a-i stabili o pedeapsă definitivă prin cumul parțial de 3 ani 6 luni într-un penitenciar de tip semi-închis;

- a-l recunoaște vinovat pe Groza Al. Al. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) Cod penal și a înceta procesul penal din motivul intervenirii termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

În argumentarea apelului declarat, procurorul a invocat că:

– instanța de fond greșit a interpretat probele acumulate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești privind declarațiile martorilor Cernei M., Struț L. și Burnusus N.;

- argumentul instanței potrivit căruia înregistrarea audio a convorbirilor prin care Groza Al. l-a constrâns pe Burnusus N. să facă declarații mincinoase a fost obținută ilegal, nu poate fi reținut, deoarece acesta de sine stătător a făcut înregistrarea respectivă și apoi a prezentat-o organului de urmărire penală;

– consideră ilegală recalificarea acțiunilor inculpatului Groza Al. în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, deoarece această recalificare a avut un singur scop - de a face posibilă aplicarea prevederilor art. 60 Cod penal și de a înceta urmărirea penală din motivul intervenirii termenului

de prescripție. Ținând cont că, conform raportului de expertiză grafoscopică semnătura din numele lui Burnusus N. nu a fost efectuată de acesta, dar nici de Groza Al., prin urmare, se ajunge la concluzia că a mai existat cel puțin o persoană care a fost autorul acelei semnături false, deci infracțiunea a fost săvârșită de două persoane din care una nu a fost posibil de stabilit în cadrul urmăririi penale.

De asemenea, în cadrul examinării cauzei penale în ordine de apel, procurorul Miron C., a înaintat o cerere de concretizare a cerințelor, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri conform căreia Groza Al. F. să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42,244 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de 1000 u.c. și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare și conducere pe un termen de 3 ani, iar Groza Al. Al. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 314 alin. (1) Cod penal la 1 ani închisoare;
- art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial, să-i fie stabilită pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

- în baza art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1000 u.c., cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare și conducere pe un termen de 3 ani, iar conform art. 84 alin. (3) Cod penal pedepsele să fie executate de sine stătător.

- în baza art. 310 alin. (1) Cod penal, să fie constatată fapta și în temeiul art. 60 Cod penal de încetat procesul penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015 au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de procurorul în Procuratura anticorupție, M. Sușițaia și procurorul în Procuratura Generală, Bobrov Vl., cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept, cercetând argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt neîntemeiate.

Instanța de apel a specificat că instanța de fond, la adoptarea sentinței, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și astfel, just a ajuns la concluzia că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, dispunând achitarea inculpatului Groza Al. Al., totodată, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție corect a încetat procesul penal în privința lui Groza Al. Al. învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) și 361 alin. (2) lit. b) Codul penal.

Prin urmare, analizând totalitatea de probe acumulate și apreciindu-le, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, s-a conchis că instanța de fond justificat a recalificat acțiunile inculpatului Groza Al. Al. de la art. 361 alin. (2)

lit. b) Cod penal la art. 361 alin. (1) Cod penal, din motiv că acestea conțin elementele infracțiunii art. 361 alin. (1) Cod penal care se caracterizează prin confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, săvârșite de o persoană. Or, conform raportului de expertiză nr. 2144/2145 din 18.08.2010 semnătura de la rubrica „Заемщик” din contractul de împrumut nr. 01/17-04, datat cu 17.04.2008, rezultă că nu a fost executată de către Burnusus N., ci de către o altă persoană prin procedeul imitației libere.

Argumentele procurorului privind săvârșirea infracțiunii de către două persoane, nu pot fi reținute și instanța le-a considerat ca nefondate, ținând cont că, pe tot parcursul examinării cauzei penale în fond și în apel, acuzatorul de stat nu a prezentat instanței careva probe concludente, care ar demonstra faptul că confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false au fost săvârșite de două sau mai multe persoane.

În această ordine de idei, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, și totodată, corect a aplicat prevederile art. art. 332 alin. (1), 275 pct. 4) Cod de procedură penală și art. 60 alin. (1) Cod penal prin care a încetat procesul penal privind învinuirea lui Groza Al. Al. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 310 alin. (1) și art. 361 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală a persoanelor, luând în considerație, că de la săvârșirea infracțiunii au trecut mai mult de 5 ani.

De asemenea, în urma verificării probelor, instanța de apel a ajuns la concluzia că, argumentele procurorului cu privire la vinovăția inculpatului Groza Al. Al. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, sunt nefondate, deoarece instanța de fond a dat o justă apreciere declarațiilor martorilor Cernei M., Struț L. și Burnusus N., care în coroborare cu celelalte probe, cercetate în ansamblu și fiecare în parte, nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii ce i se incriminează.

Prin urmare, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod penal, instanța de fond corect l-a achitat pe Groza Al. Al. în baza art. 314 alin. (1) Cod penal.

În continuare, s-a specificat că instanța de fond, la adoptarea sentinței, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și astfel, just a ajuns la concluzia că, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, dispunând achitarea inculpaților. Astfel, s-a reiterat că în urma cercetării cumulului de probe, nu a fost demonstrată existența faptei infracționale de evaziune fiscală, fapt ce exclude latura subiectivă a infracțiunii sub formă de vinovăție.

Or, din materialele cauzei penale, s-a statuat că, conform actului Inspectoratului Fiscal de Stat din 19 noiembrie 2010 și Actului de revizie tematică a activității economico-financiare al CCCEC din 29 aprilie 2011, la compania SRL „Alexplast-Grup” nu au fost constatate fapte de evaziune fiscală.

Totodată, fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Groza Al. Al. a declarat că înainte să înceapă urmărirea penală, la SRL „Alexplast-Grup” au fost efectuate, de către Inspectoratul Fiscal de Stat, 2 verificări fiscale și 1 revizie tematică. Conform rezultatelor uneia dintre

verificările fiscale au fost constatate abateri în sumă de 465 lei, sumă care a fost achitată la buget. Alte abateri nu au fost constatate, cu atât mai mult, nu au fost constatate fapte de evaziune fiscală în sumă care ar depăși 2 500 unități convenționale sau 50 000 lei, conform dispozițiilor art. 244 Cod penal.

Instanța de apel a considerat ca justificate concluziile instanței de fond prin care a fost apreciat ca neîntemeiat Actul de revizie tematică din 15.02.2012, în care se iau ca bază pretinsele documente primare – xerocopiile de pe cererile persoanelor fizice pentru fabricarea și montarea articolelor din material plastic, ceea ce în opinia instanței de fond contravine în totalitate Legii contabilității nr. 113 din 27.04.2007. În special, în sensul art. 3 din legea dată, prin *document primar* se are în vedere confirmarea documentară care justifică efectuarea operațiunii economice, acordă dreptul de a o efectua sau certifică producerea unui eveniment. Astfel, contractele încheiate cu persoanele fizice pentru fabricarea și montarea articolelor din material plastic, copiile cererilor nu sunt documente primare, dar sunt *documente de intenții*.

În urma acestor concluzii, se apreciază ca nefondate argumentele apelantului prin care se interpretează „*cererile de comandă*” ca o modalitate de eschivare de la executarea normei legale, or, aceste cereri nu justifică efectuarea operațiunii economice și nu acordă dreptul de a o efectua.

Cu referire la argumentele expuse în cererea de apel precum că, instanța de fond a exclus proba - revizia tematică din 15.02.2012 realizată de CCCEC, făcând referință la o Hotărâre despre aprobarea Regulamentului cu privire la efectuarea reviziilor economico-financiare nr. 253 din 10.03.2003, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 868 din 19.11.2012, însă nu indică care exact prevedere legală nu s-a respectat, făcând concluzii declarative neîntemeiate; conform Raportului de expertiză contabilă judiciară nr. 1655 din 03.10.2014, CNEJ indică nu la inexistența faptului de evaziune fiscală (după cum interpretează instanța de judecată), ci deopotrivă indică la imposibilitatea de constatare a unor date factice din motiv că expertului nu i-au fost prezentate suficiente acte, o mare parte fiind nimicite urmare a unui *force-major* la sediul agentului economic. Însă, cu toate acestea instanța concluzionează precum că nu există în genere careva probe în sensul acuzării.

Prin urmare, s-a reținut că, concluzia instanței de fond cu privire la circumstanțele expuse supra, se confirmă prin concluzia raportului de expertiză contabilă judiciară nr. 2289 din 15.11.2012 efectuate de către Centrul Național de Expertize Judiciare al Ministerului Justiției, conform căruia concluziile reviziei tematice din 15.02.2012 sunt neîntemeiate și contravin dispozițiilor alin. (3) pct. 12) din Hotărârea Guvernului nr. 764 din 25.11.1992 ”Privind aprobarea Normelor pentru efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a Republicii Moldova”, art. 13, 19 din Legea contabilității nr. 113 XVI din 27.04.2007, la SRL „Alexplast-Grup” nefiind constatate fapte de evaziune fiscală.

De asemenea, s-a menționat că conform raportului de expertiză contabilă judiciară în comisie nr. 1655 din 03.10.2014, efectuată de către Centrul Național de Expertize Judiciare al Ministerului Justiției, rezultă că: „... În cereri lipsesc datele în conformitate cu alin. (3) pct. 12) din Hotărârea Guvernului nr. 764 din 25.11.1992 „Privind aprobarea Normelor pentru

efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a Republicii Moldova”, conform căreia primirea banilor este confirmată printr-o chitanță semnată de contabilul-șef sau de o altă persoană împuternicită de acesta și de casier, certificată de ștampila casierului sau imprimata aparatului de casă” (vol. XV f.d. 34-43). Conform Actului nr. 1 din 23.05.2011, cu anexarea documentelor nimicite (vol. XV f.d. 34-43), documentele contabile au fost nimicite în urma spargerii canalizării centrale și a inundării încăperii SRL „Alexplast-Grup”, fapt confirmat de Serviciul de Protecție Civilă și Situații Excepționale prin scrisoarea nr. G-6/11 din 27.01.2012 (vol. XV f.d. 44). Astfel, expertul nu poate constata faptul că SRL „Alexplast-Grup” trebuia să plătească la bugetul de stat TVA în sumă de 424 834 lei.

Așadar, instanța de fond just a conchis că, în cadrul anchetei judiciare s-a constatat că, probe ale evaziunii fiscale la „Alexplast-Grup” nu există, fapt care și în opinia instanței de apel duce la imposibilitatea de constatare a unor date faptice, precum și la demonstrarea existenței faptei infracțiunii prevăzute la art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Totodată, a fost apreciat critic argumentul acuzatorului de stat, precum că, instanța a dispus excluderea probelor acuzării prin prisma prevederilor art. 93-94 Cod de procedură penală fără a enunța motivele, sau a face referință la inadmisibilitatea acestora, limitându-se la simplul enunț precum că acestea nu indică direct la comiterea infracțiunii de către inculpați.

Însă, din conținutul sentinței se constată că instanța de fond și-a motivat temeinicia aplicării prevederilor art. 94 Cod de procedură penală în fiecare caz în parte, apreciind probele prin prisma art. 95 și 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și utilității lor.

Respectiv, instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a constatat că învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) Cod penal i-a fost adusă lui Groza Al. F. contrar dispozițiilor art. 281 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece în materialele dosarului penal nu există nici o probă, directă sau indirectă, a faptului că, el se ocupa de activitatea economico-financiară a SRL „Alexplast-Grup”. Or, din Actul de revizie tematică a CCCEC din 15.02.2012, luat ca bază de acuzare, rezultă că: „responsabili pentru activitatea economico-financiară a SRL „Alexplast-Grup” erau: - cu dreptul primei semnături pe toate documentele bancare și financiare - directorul, atribuțiile căruia erau exercitate de către Groza Al. Al. în perioada 08.07.2008 - 02.03.2011; - cu dreptul de contrasemnare pe toate documentele bancare și financiare era contabilul-șef, atribuțiile căruia erau exercitate de către Sîrbu L. în perioada 12.05.2009-09.07.2009, Harina N. în perioada 09.07.2009 - 09.04.2010” (f.d. 21-22, vol. XV).

În urma celor expuse supra, instanța de apel a ajuns la concluzia că, instanța de fond întemeiat a aplicat prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală și a adoptat o sentință de achitare în privința inculpaților Groza Al. Al. și Groza Al. F. învinuiți în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, din considerentul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel procurorul a declarat recurs ordinar solicitînd casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, procurorul invocă că probele acumulate și cercetate de instanțe în cadrul ședințelor de judecată dovedesc indubitabil intenția lui Groza Al. Al. de a comite infracțiunile incriminate. Instanțele de judecată greșit au interpretat probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești privind declarațiile martorului Cernei M., care a menționat că nu este sigur dacă glasul din înregistrările audio aparține lui Groza Al., însă coroborând declarațiile acestuia cu declarațiile martorilor Struț L. și Burnusus N., care au participat la întâlnirea cu Groza Al. au comunicat că anume ultimul l-a amenințat că va divulga informații cu implicarea lui N. Burnusus în vânzarea armamentului, informație care nu și-a găsit confirmarea.

De asemenea, recurentul susține că, argumentul instanței precum că înregistrările audio a convorbirilor dintre Groza Al. și Burnusus N., prin care ultimul este constrâns să facă declarații mincinoase, a fost obținut ilegal, deoarece nu s-a întocmit un proces-verbal de înzestrare cu tehnică specială a persoanei, nu poate fi reținut, deoarece Burnusus N. de sine stătător a făcut înregistrările respective și le-a predat ulterior organului de urmărire penală.

La fel, procurorul consideră ilegală reîncadrarea acțiunilor inculpatului Groza Al. Al. în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, specificând că această recalificare a avut doar un singur scop, și anume de a fi posibilă aplicarea art.60 Cod penal, adică încetarea procesului penal pe motivul expirării termenului de prescripție, poziție cu care a fost de acord inculpatul și avocatul acestuia.

Or, argumentul instanței precum că infracțiunea de fals a fost comisă de o singură persoană, adică de Groza Al. Al. nu poate fi reținută, deoarece potrivit raportului de expertiză grafoscopică semnătura din numele lui Burnusus N. nu a fost efectuată de dînsul și nici de Groza Al. Al. Prin urmare ajungem la concluzia că a mai existat cel puțin încă o persoană care a fost autorul acestei semnături false, deci infracțiunea nominalizată a fost comisă de două persoane, una dintre care nu a fost posibil de stabilit în cadrul urmăririi penale.

La fel, se menționează că partea acuzării a prezentat în ședința instanței de apel martorii Grișun V. și Delibatov P., care au declarat că i-au achitat pentru serviciile acordate inginerului care a montat ferestrele, însă nu au primit nici un bon de casă, decît „cererea de comandă” în care era indicată suma totală, avansul și datoria. Declarații de acest gen au dat toți cei care au fost audiați la urmărirea penală stabiliți în baza „cererilor de comandă” ridicate în cadrul percheziției de la firma SRL „AlexPlast”. Respectiv, în opinia recurentului, instanțele au motivat achitarea prin faptul că „cererile de comandă” nu sunt documente primare în conformitate cu Legea cu privire la contabilitate.

Însă, este de menționat că anume „cererile de comandă” sunt acele documente în baza cărora persoanele fizice, clienții, achitau pentru serviciile acordate și erau unicele documente prin care firma ducea evidență și aceste cereri nu erau în contabilitate, adică „AlexPlast” încasa bani de la persoane fizice, care nu erau reflectate în documentele contabile. Potrivit raportului de expertiză CNEJ nr.1655 din 03.10.2014 experții menționează că dacă întreprinderea SRL „Alexplast” ar fi efectuat lucrările de montare și confecționare a articolelor din termopan conform comenzilor persoanelor indicate în „cererile de comandă” prezentate, atunci întreprinderea urma să calculeze TVA în bugetul public național în sumă de 423644,22 lei.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul Termirov V., acționînd în numele inculpaților, a depus referință privitor la opinia vis a vis de recursul declarat de procuror, menționînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece decizia contestată este legală și întemeiată, emisă în baza probelor și a tuturor materialelor dosarului, cercetate suplimentar în instanța de apel, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

8. Judecînd recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci cînd hotărîrea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de procuror, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, recurentul critică hotărîrile adoptate de instanțele ierarhic inferioare din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, or în opinia procurorului ele demonstrează indubitabil vinovăția inculpaților de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței.

De asemenea, titularul dreptului de recurs susține că declarațiile martorului Cernei M. nu au fost apreciate în coroborare cu declarațiile martorilor Struț L. și Burnusus N., iar înregistrările audio a convorbirilor dintre Groza Al. Al. și Burnusus N., prin care ultimul a fost constrîns să facă declarații mincinoase, nu au fost obținute ilegal, întrucît Burnusus N. singur le-a făcut și ulterior le-a transmis organului de urmărire penală.

Verificînd alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere, ca nefondate, a apelurilor declarate de procurorul în Procuratura Anticorupție, M. Sușițaia și

procurorul în Procuratura Generală, Bobrov VI., cu menținerea sentinței atacate fără modificări, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

Or, Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din cele ce urmează.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea soluției adoptate în privința lui Groza Al. Al. și Groza Al. F.

Totodată, în același context, se remarcă că în cadrul procesului penal aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce urmează a fi dată în urma acestei activități.

Cu toate acestea, instanța de recurs reiterează că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului. Or, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile declarate instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, potrivit căreia s-a dispus achitarea lui Groza Al. Al., învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 314 alin. (1) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, achitarea lui Groza Al. Al. și Groza Al. F., învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și încetarea procesului penal în privința lui Groza Al. Al., învinuit de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 310 alin. (1) și art. 361 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție.

Astfel, instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității,

concludenții, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că nu există fapta infracțiunii incriminate în baza art. 42, 244 alin. (2) lit. b), 314 alin. (1) Cod penal lui Groza Al. Al. și Groza Al. F., iar privitor la celălalt capăt de acuzare corect s-a dispus încetarea procesului penal.

Prin urmare, corect instanța de fond a ajuns la concluzia de a recalifica acțiunile inculpatului Groza Al. Al. de la art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal la art. 361 alin. (1) Cod penal: „... din motiv că acestea conțin elementele infracțiunii art. 361 alin. (1) Cod penal, care se caracterizează prin confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false, săvârșite de o persoană. Conform raportului de expertiză nr. 2144/2145 din 18.08.2010 semnătura de la rubrica „Заемщик” din contractul de împrumut nr. 01/17-04, datat cu 17.04.2008, rezultă că nu a fost executată de către Burnusus N., ci de o altă persoană prin procedeul imitației libere.

Argumentele acuzatorului de stat Bobrov Vl. cu privire la deducția logică din conținutul raportului de expertiză sus nominalizat, prin care o altă persoană decât N. Burnusus și Groza Al. ar fi semnat contractul, fapt din care conchide săvârșirea infracțiunii de către două persoane, nu pot fi reținute și instanța le consideră ca nefondate, ținând cont că, pe tot parcursul examinării cauzei penale în fond și în apel, acuzatorul de stat n-a prezentat instanței careva probe concludente, care ar demonstra faptul că confecționarea, deținerea și folosirea documentelor oficiale false au fost săvârșite de două sau mai multe persoane.”

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit expune opinia că instanțele de fond corect au conchis asupra necesității de recalificare a acțiunilor inculpatului Groza Al. Al. de la art. 361 alin. (2) lit. b) Cod penal la art. 361 alin. (1) Cod penal, nefiind necesar desfășurarea subsidiară a argumentelor care au stat la baza acestei statuări.

Totodată, instanța de recurs consideră că corect s-a menționat de instanțele de fond despre aplicabilitatea, la caz, a prevederilor art. 60 Cod penal și art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală și s-a încetat procesul penal privind învinuirea imputată lui Groza Al. Al. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 310 alin. (1) și art. 361 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală a persoanei, luând în considerație, că de la săvârșirea infracțiunilor nominalizate au trecut mai mult de 5 ani.

În continuare, cu privire la cele invocate de recurent precum că martorii Grișun V. și Delibatov P. au declarat că au achitat pentru serviciile prestate de SRL „AlexPlast” persoanelor care au montat ferestrele și nu au primit nici un bon de casă, decât cererea de comandă, în care era specificată suma totală, avansul și datoria spre plată, respectiv, în opinia procurorului, instanțele de fond greșit și-au motivat soluția de achitare în privința lui Groza Al. Al. și Groza Al. F. pe acest capăt de acuzare specificând că cererea de comandă nu este un document primar potrivit Legii cu privire la contabilitate.

Tot aici urmează de specificat că recurentul face trimitere la aceea că declarații de genul celor date de martorii Grișun V. și Delibatov P., au fost date și de alte persoane care au fost audiate la etapa urmăririi penale, fiind stabilite în baza cererilor de comandă ridicate de la firma SRL „AlexPlast” în cadrul percheziției, iar în raportul de expertiză CNEJ nr. 1655 din 03.10.2014 experții au menționat că, dacă întreprinderea nominalizată ar fi efectuat lucrările de

montare și confecționare a articolelor din termopan conform mențiunilor indicate în cererile de comandă prezentate, atunci întreprinderea urma să calculeze și să achite TVA în bugetul public național în sumă de 423644,22 lei.

Însă, drept urmare a propriei aprecieri, Colegiul penal lărgit apreciază că alegațiile recurentului, în această parte, sunt vădit nefondate, iar soluția de achitare pe acest capăt de acuzare este corectă, legală și întemeiată, or relevante în acest sens sunt prevederile expuse de legiuitor în art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că *sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.*

De asemenea, urmează să facem referire și la stipulările din art. 93 Cod de procedură penală potrivit cărora probele sunt elemente de fapt care pot fi folosite în procesul penal ca probe dacă ele au fost dobândite de organul de urmărire penală sau de alte părți în proces, cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală. Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală toate probele administrate în cauză trebuie să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

Persoana fizică responsabilă este supusă răspunderii penale dacă, în acțiunile acesteia sunt constatate toate patru elemente obligatorii ale infracțiunii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă.

În recurs, procurorul menționează că în raportul de expertiză CNEJ nr. 1655 din 03.10.2014 experții au menționat că, dacă întreprinderea nominalizată ar fi efectuat lucrările de montare și confecționare a articolelor din termopan conform mențiunilor indicate în cererile de comandă prezentate, atunci întreprinderea urma să calculeze și să achite TVA în bugetul public național în sumă de 423644,22 lei.

Însă, instanța de recurs consideră relevant de a analiza alegațiile recurentului expuse supra în coroborare cu celelalte probe din dosar, în particular avîndu-se în vedere declarațiile expertului Sajin P., potrivit cărora ultimul a comunicat instanței că nu se poate expune dacă au fost luate la evidență contabilă sau nu livrările de mărfuri și servicii, conform actelor de preluare a comenzilor prezentat de către organul de urmărire penală revizorilor.

Mai mult, instanța de fond, corect a specificat că: *„Persoana fizică putea să perfecteze în prealabil cererea, iar ulterior să renunțe la executarea acesteia. Cu atît mai mult, că la dosar nu există nici o probă care ar dovedi executarea cererilor respective, persoanele indicate în xerocopiile cererilor nu au fost audiate în genere de către organele de urmărire penală, și de aceea, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărîri judecătorești datele care au fost obținute dintr-o sursă care este imposibil de a o verifica în ședința de judecată și, prin urmare, xerocopiile cererilor nu pot fi recunoscute în calitate de probe și urmează a fi excluse....”*

Astfel, dacă persoanele indicate în xerocopiile cererilor de comandă nu au fost audiate în cadrul examinării cauzei în prima instanță, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, declarațiile acestora nu pot fi admise ca probe și, corect au fost excluse, or din atare considerente partea acuzării nu mai este în drept să facă trimitere la ele.

Dintre persoanele indicate în xerocopiile cererilor de comandă în instanța de apel, la demersul procurorului, au fost interogate numai două persoane în calitate de martori, și anume Grișun V. și Delibatov P.

Respectiv, din declarațiile martorilor Grișun V. și Delibatov P., date în cadrul ședințelor de judecată din instanța de apel, rezultă că serviciile prestate de SRL „AlexPlast” pentru ultimii, au fost în cuantum de 9500 lei și 8249 lei, adică în total 17749 lei, iar TVA care urma întreprinderea să-l achite din aceste venituri constituie suma aproximativă de 3500 lei.

Potrivit rechizitoriului, inculpaților li se incriminează că au comis infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 244 alin. (2) Cod penal, adică care a condus la neachitarea impozitului în proporții deosebit de mari.

Conform art. 126 Cod penal, se consideră proporții deosebit de mari valoarea bunurilor sustrate, dobândite, primite, fabricate, distruse, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, trecute peste frontiera vamală, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care, la momentul săvârșirii infracțiunii, depășește 5000 unități convenționale de amendă, adică echivalentul a 100 000 lei.

La caz, avînd în vedere cele expuse, instanța de recurs conchide că procurorul nu a adus careva probe pertinente și concludente în vederea susținerii acuzației incriminate lui Groza Al. Al. și Groza Al. F., privind neachitarea impozitului în proporții deosebit de mari, or declarațiile persoanelor indicate în xerocopiile ridicate în cadrul percheziției de la firma SRL „AlexPlast”, au fost excluse ca probe și nu pot fi puse la baza condamnării ultimilor.

Totodată, Colegiul penal lărgit menționează că, just au fost apreciate de către instanțe circumstanțele cauzei, și anume că: „... conform raportului de expertiză contabilă judiciară în comisie nr. 1655 din 03.10.2014, efectuate de către Centrul Național de Expertize Judiciare al Ministerului Justiției, rezultă că: „... În cereri lipsesc datele în conformitate cu alin. (3) pct. 12) din Hotărârea Guvernului nr. 764 din 25.11.1992 „Privind aprobarea Normelor pentru efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a Republicii Moldova”, conform căreia primirea banilor este confirmată printr-o chitanță semnată de contabilul-șef sau de o altă persoană împuternicită de acesta și de casier, certificată de ștampila casierului sau imprimata aparatului de casă”. Conform Actului nr. 1 din 23.05.2011, cu anexarea documentelor nimicite, documentele contabile au fost nimicite în urma spargerii canalizării centrale și a inundării încăperii SRL „Alexplast-Grup”, fapt confirmat de Serviciul de Protecție Civilă și Situații Excepționale prin scrisoarea nr. G-6/11 din 27.01.2012. Astfel, expertul nu poate constata faptul că SRL „Alexplast-Grup” trebuia să plătească la bugetul de stat TVA în sumă de 424 834 lei.

Prin urmare, instanța de fond just a conchis că, în cadrul anchetei judiciare s-a constatat că, probe ale evaziunii fiscale la „Alexplast-Grup” nu există, fapt care, după părerea instanței

de apel duce la imposibilitatea de constatare a unor date faprice, precum și la demonstrarea existenței faprei infracțiunii prevăzute la art. 42, 244 alin. (2) lit. b) Cod penal.”

De asemenea, Colegiul penal lărgit amintește că alegațiile recurentului au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărîrii de menținere a sentinței de către instanța nominalizată.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit opinează că soluția instanțelor privitor la achitarea lui Groza Al. Al. și Groza Al. F. în baza art. 42, 244 alin. (2) Cod penal, este corectă. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind motivată, mai mult, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, a apreciat just probatoriul administrat, specificînd motivele pe care și-a întemeiat soluția, iar criticele din recursul declarat de partea acuzării, sunt vădit neîntemeiate.

În consecință, Colegiul penal lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, astfel că nu există temei pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2015 în cauza penală privindu-i pe **GROZA Alexandr Alexandr și GROZA Alexandr Foma**, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 26 februarie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

MORARU Petru